

Christoffer
HOLST

**GILLA
STORM**
-SARJA

**KEVÄTTUULIA JA
PETOKSENVIHREÄÄ**

SUOMENTANUT ONERVA KUUSI

WSOY

Christoffer
HOLST

**KEVÄTTUULIA
JA PETOKSENVIHREÄÄ**

SUOMENTANUT ONERVA KUUSI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

I. painos

Ruotsinkielinen alkuteos
Gröna, sköna värvindar
Copyright © 2021 Christoffer Holst
by Agreement with Enberg Agency
Suomenkielinen laitos © Onerva Kuusi ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-50293-8
Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

PROLOGI

Perjantai 31. toukokuuta, 1968

Yö keikkuu kevään ja kesän välimaastossa ikään kuin ei osaisi päättää, kumpaan kallistua. Yhtenä hetkenä on lämmintä, toisena puhaltaa hyinen tuuli, joka saa puiden lehdet havisemaan.

Yhdeksäntoistavuotias Sixten Axelsson haahuilee vailla päämäärää kädet silitettyjen puvunhousujen taskuissa. Ulkona on valoisaa, ja juuri se on Sixtenin mielestä kesän tulossa parasta. Ei lämpö, ei vapaus. Valo. Se että rajat hämärtyvät, ettei pimeys enää valtaa tilaa valveillaoloajalta. Kehossaan tuntemastaan keveydestä huolimatta jokin painaa hänen mieltään. Sillä hän on tienhaarassa. Se saattaa kuulostaa dramaattiselta, mutta on oikeastaan mahtavaa. Muutaman viikon päästä hän valmistuu koulusta. Pian hänellä on tutkinto. Hänellä on mahdollisuus opiskella lisää, kokeilla siipiään. Ja kaiken lisäksi hänen todistustaan koristavat hyvät arvosanat lukuisista aineista. Luokan eniten *kiitettäviä*, kaikista parhaita arvosanoja, ja yksittäisiä *kiittäen hyväksytyjä*, toiseksi parhaita arvosanoja. Vanhemmat ovat hänestä ylpeitä, he eivät ole koskaan moisia arvosanoja saaneet. Hänen vanhempansa ovat tavallisia työläisiä. Mutta Sixtenillä on toisenlaiset suunnitelmat. Hän tähtää korkeammalle.

Bullholmenin soratie rahisee jalkojen alla. Vasemmalla näkyy meri, joka pilkkahtelee mäntyjen lomasta kuin tummansininen ystävä. Sixten odottaa malttamattomana uimista, pitkiä kesäoita, joihin kuuluu oluen juomista, naurua ja kitaransoittoa. Ja alastonuintia saariston viileässä murtovedessä. Mahdollisesti Astridin kanssa? Heidän ystävänsä sanovat, että Astridin pitäisi lähteä koulusta valmistuttuaan Hollywoodiin. Hän on kaunis, niin mielettömän kaunis. Hollywood tarvitsee uuden Greta Garbon. Sixten kuitenkin toivoo, että tyttö jäisi edes vielä hetkeksi Ruotsiin. Hänen seurakseen.

Hän pysähtyy kaivamaan taskustaan tupakka-askia. Ottaa savukkeen, sytyttää sen, antaa savun kohota vaaleanpunaiselle taivaalle. Mutta vaikka hän seisookin paikoillaan, sora rahisee edelleen. Vai? Hän vilkaisee olkansa yli.

Rypistää otsaansa.

Kauempana tiellä näkyy liikettä. Lavamopo. Sehän se saa soran rahisemaan. Vaikka Sixten kuinka siristää silmiään, hän ei erota kuskia. Sitten hän vetää jälleen savua keuhkoihinsa. Jatkaa matkaansa.

Yössä tuoksuu tuomi. Iltapäivän sade on jättänyt jälkeensä raikkaan tuoksun. Totta kai teidän juhlapäivänänne sataa, oli äiti sanonut aiemmin illalla. *Voi minun huono-onnista poikaani.* Mutta Sixteniä ei sade haitannut. Hän on aina rakastanut sadetta.

Loppujen lopuksi illasta tuli aurinkoinen moninkin tavoin. Sixten muistaa, kuinka Astridin hoikka siluetti piirtyi leiskuvan nuotion loimussa horisonttia vasten merenrannalla, jossa nuoret olivat juhlimassa. Astrid näytti lähes ylimaliselta. Olet liian hyvä tälle saarelle, Sixten kuiskasi tytön korvaan myöhemmin, kun he makoilivat viileällä hiekalla kietoutuneina toisiinsa

muiden lähdettyä kotiin. *Kohta me lähdetään täältä.* Niin, vain parin viikon kuluttua alkaa elämä.

Sixten horjahtaa. Hän on juonut ihan liikaa olutta. Tai sitten hän on vain humaltunut Astridista. Astrid lähti kotiin hetki sitten, mutta huomenna he tapaavat taas. Tietysti. He pystyvät tuskin olemaan erossa toisistaan edes vuorokautta. Hän kuulee, kuinka lavamoiton pöriä lähestyy ja sitten vaimenee. Hän kääntyy, näkee hahmon nousevan ajoneuvon selästä ja kävelevän häntä kohti. Takki lepattaa kevyesti. Päässä on hattu.

Hän vilkuttaa hahmolle. Niin hän ei olisi välttämättä tavallisesti tehnyt, mutta oluen takia hän suhtautuu ystävällisesti kaikkeen ja kaikkiin.

– Hyvää iltaa, Sixten sanoo.

Vastausta ei kuulu.

Kalalokki lehahtaa ylös ojasta jonkin matkan päässä ja nousee kiljuen kohti taivasta. Se jää Sixten Axelssonin murhan ainoaksi silminnäkijäksi.

I

Zacke

*Jos jossain voisin Tukholman ohella kuvitella asuvani, niin täällä.
Cornwallissa.*

Rakkaassa Cornwallissa.

Niin Zacke ajattelee, kun taksi kiittää halki kumpuilevien, kirkkaanvihreiden kukkuloiden. Iltapäivä on kääntymässä iltaan, mutta kevät on jo saapunut tänne Etelä-Englantiin, ja lämpö viipyilee vielä. Se tekee Zacken iloiseksi – hän on aina inhonnut Ruotsin talvea ja eritoten aikaa ennen kuin kevät on todella koittanut ja kaikki tuntuu taas vähän helpommalta. Monesti sanotaan, että jokainen vuodenaika on viehättävä omalla tavallaan, mutta Zacke tykkää valoisista kesäoista, roseeviinistä ja lämmöstä. *So sue me.*

Etelä-Englannissa kaikki tapahtuu vähän aikaisemmin. Täällä kirsikankukat ovat jo puhjenneet eikä näköpiirissä ole yhtä ainutta paljasta puuta. Kaikkialla on vihreää, värikästä ja eloisaa.

– Whoops! A bit of a bumpy road, there!

Punakka taksikuski hekottelee itsekseen etupenkillä, kun auto tömähtää kuoppaan kapealla maantiellä. Zacke hymyilee

hänelle. Pian he saapuvat Padstowiin, Pohjois-Cornwallissa sijaitsevaan rannikkokaupunkiin. Kesäisin se on tulvillaan brittituristeja, jotka nauttivat auringossa oluesta, jäätelöstä sekä kalasta ja ranskalaisista. Näin huhtikuun lopussa kaupungissa on huomattavasti rauhallisempaa. Väkeä toki riittää, mutta pääasiassa vain lauantaisin ja sunnuntaisin, jolloin lähialueiden asukkaat ajavat sinne perheineen nauttimaan skonsseja ja paksua kermavaahtoa. Ja tietysti teetä. Kuppikaupalla teetä. Juomalla on paikkansa kylmässä rannikkokaupungissa, jonne voimakkaat tuulet puhaltavat mereltä muutaman minuutin välein. Eilen Zacke näki, miten joku mies juoksi baskerinsa perässä viisikymmentä metriä pitkin kaupungin viereistä nummea, ja joutui kätkemään naurunpyrskähdyksensä kaulahuivin taakse.

Zacke on ollut täällä kaksi yötä, ja huomenna on aika palata kotiin. Hän majoittuu Old Customs House -hotellissa, joka on nimensä mukaisesti entinen tullirakennus. Se sijaitsee aivan sataman tuntumassa, ja ikkunastaan Zacke näkee lahden, siellä keinahtelevat kalastusveneet ja uteliaita lokkeja. Sänky on juustonaksumaisen pehmeä, kuten brittiläiset sängyt monesti ovat. Sitä nukahtaa pilveen ja herää skolioosivaivaisena. Miellyttävää. Idyllin rikkoo vain se, että tuon vaaleansinisellä tapetilla verhotun huoneen parisängystä puuttuu eräs ihminen. Jonathan.

– Alright, we’re getting close! kailottaa hyväntuulinen kuski etupenkiltä.

Zacke näkee tuulilasin läpi vilauksen merestä. Häikäisevä kevätaurinko valaisee Padstow’n pikkukaupungin ja muuttaa sen kirsikankukilla kehystetyksi tauluksi. Zacke katsoo pitelemäänsä pientä esitettä. Siinä kerrotaan Trevillan Mills -viinitilasta, josta hän vasta lähti. Viinitilavierailu oli onnistunut,

yksi parhaista joissa hän on Englannissa käynyt. Jotkut eivät ole uskoa että täällä on mahdollista viljellä viiniä, mutta se onnistuu oikeastaan varsin hyvin. Esimerkiksi Sussexissa tuotetaan maailmanluokan kuohuviiniä. Se saattaa kuulostaa hullulta, mutta todellisuudessa Sussex ja Champagne sijaitsevat lähestulkoon samalla leveysasteella, joten kaikki edellytykset ovat olemassa. Monet samppanjan viljelijät ovat jo ostaneet Sussexista maata. Ilmaston lämpenemistä ajatellen jotkut jopa väittävät, että maailman parasta kuohuviiniä ei kolmenkymmenen vuoden kuluttua enää valmisteta Ranskassa vaan Englannissa.

Cornwallissa ei tuoteta ihan yhtä paljon kuohuviiniä kuin Sussexissa, mutta tuotetaan kuitenkin. Ja se on hyvää. Zacke sai käyskennellä Trevillan Millsissä ja tavata viininviljelijät, avioparin, joka suhtautui tuotteisiinsa lievästi sanottuna intohimoisesti, hypistellä kasveja ja maistella sekä kuohu- että rooseviiniä, kuten myös raikasta valkoviiniä, jonka olisi voinut helposti sekoittaa hyvin viilennettyyn pinot grigioon. Zacke on suunnitellut tilaavansa sieltä reilusti kuohuviiniä ja valkoviiniä. Ne sopivat *Mon Dieu!*:hun erinomaisesti.

Zacke ei nimittäin ole täällä lomailemassa, vaikka siltä se tuntuukin. Hän matkustaa töiden puolesta vähintään kerran vuodessa jollekin viininviljelyalueelle ja valitsee sieltä Ruotsiin tuotavia viinejä tarjoillakseen niitä Mariatorgetilla pienessä viinibaarissaan, jota hän on pyörittänyt nyt jo useamman vuoden. Viime vuonna tie vei Portugaliin ja sitä edellisenä Argentiinaan. Hän saa matkoista inspiraatiota ja intoa työntekoon, ja kotiin palattuaan hän tilaa graafikolta matkalla napatuista valokuvista hauskoja kortteja, joita annetaan asiakkaille heidän tilattuaan lasillisen viiniä kyseiseltä seudulta. Kortissa kerrotaan

yleensä lyhyesti viinin makumaailmasta, tuoksusta ja historiasta. Asiakkaat arvostavat elettä, ja se saattaa olla yksi syy miksi niin monet ruokabloggarit ja jopa aamulehden bistrovinkit kirjoittavat pubista niin usein.

Tänä vuonna Zacke pohti kauan, minne matkustaisi. Hän oli pannut merkille, että uusiseelantilaisten viinien menekki oli kasvanut, muttei jaksanut lähteä niin kauas. Ranskassa ja Italiassa hän oli puolestaan käynyt aiemmin moneen kertaan. Cornwallissa hän oli käynyt kahdesti aiemmin, ja se oli rakkautta ensisilmäyksellä. Niinpä kun hän ymmärsi voivansa tehdä viinimatkan tänne, valinta tuntui ilmiselvältä. Cornwallissa hän tunsu olonsa turvalliseksi, ja juuri sitä hän tällä hetkellä kaipasi. Viime kuukaudet ovat olleet kaikkea muuta kuin turvallisia. Totuuden nimissä ne ovat olleet sanoin kuvaamattoman painajaismaisia.

– Okay, that will be forty pounds!

Zacke räpyttää silmiään ymmärrettyään, että he ovat pysähtyneet Padstow'n satamaan. Hän on perillä.

Olo tuntuu hivenen nihkeältä, kun hän kaivaa käteistä repustaan. Neljäkymmentä puntaa – lähes viisisataa kruunua kahdenkymmenen minuutin taksimatkasta. Padstow'sta voi sanoa paljon hyvää, mutta halpa se ei ole.

*

Samana iltana kello kahdeksalta iltahämärä on kietonut pienen kalastajakylän violettiin kaapuun.

Zacke makaa kylpyammeessa ikkunat auki kohti satamaa ja itsesekoitettu gintonic ammeen reunalla. Kädessään hänellä on trillerikuningatar Tess Gerritsenin viimeisin romaani, jonka

hän kävi ostamassa hurmaavasta kirjapuodista kulman takaa. Kirja kertoo naisesta, joka muuttaa vanhaan taloon Mainessa ja saa yllätysvierakseen vanhan kalastajaukon. Myös puhelin lepää ammeen reunalla, totta kai. Sieltä kuuluu kotoisaa jazz-musiikkia. Zacke rakastaa jazzia. Hän kokkaa aina jazzin tahdissa. Juo aina viiniä jazzin soidessa. Jonathankin pitää jazzista. Tai no, alkuun hän ei välittänyt jazzista yhtään, mutta Zacke on opettanut hänet pitämään siitä. Ajatella, kuinka paljon parisuhde voikin muuttaa ihmistä. Kumppaninsa kaltaiseksi. Se on itse asiassa melko huvittavaa.

Kun gintonic on juotu ja jälleen yksi luku luettu, Zacke irrottaa tulpan, suihkuttaa vaahdot pois ja kuivaa itsensä valkoiseen froteepyyhkeeseen, joka tuntuu pehmoiselta kuin lampaanvilla. Hän pukee ylleen mustan paidan, hienoimmat kenkensä ja levittää vahaa tummiin hiuksiinsa. Sitten hän lähtee taivaltamaan pitkin Padstow'n mukulakivikatuja puhelin taskussaan ja trilleri repussaan. Meri liplattaa rauhallisena, iltaisin tuuli monesti tyyntyy. Zacke ohittaa BinTwon, pikkuruisen viinibaarin jossa hän kävi juomassa lasillisen edellisvuonna, ja Ruby'sin, ruokamoguli Rick Steinin baarin – siellä tarjoillaan upeita cocktaileja, joita saa siemäillä ruskeissa Chesterfieldin nojatuoleissa. Pian hän on perillä Barnaby'sissä, joka on niin ikään Padstow'n kasvatti Rick Steinin ravintola. Zacke kertoo nimensä ovella, ja hänelle osoitetaan paikka ikkunan vierestä. Pöydällä palaa kynttilä, ja pikkuisessa ravintolassa istuu vain kymmenisen asiakasta.

Zacke tilaa lasillisen vaaleaa bourgogneaa listan kohtuuhintaisemmasta päästä ja muutaman alkupalan: sianjauhelihaa kesäkurpitsan ja arabialaisten mausteiden kanssa sekä lähiviljeltyä kukkakaalia, vuohenjuustoa ja violettiä parsakaalia. Samoin kuin hapanleipää ja oliiviöljyä.

Monilla on ennakkoluuloja englantilaista ruokaa kohtaan, vaikka sekä suurkaupungeissa että turistien suosimissa kylissä riittää valinnanvaraa. Ja aivan erityisesti niissä arvostetaan paikallisia herkkuja. Ennen kuin Zacke matkusti Cornwalliin junalla pari päivää sitten hän vietti illan Lontoossa. Hän majoitui melko vaatimattomassa hotellissa Paddingtonin lähellä, jotta hänellä jäi enemmän rahaa ruokaan. Hän matkusti taksilla Sohoon ja joi aluksi cocktailin Bob Bob Ricardissa – älyttömän kalliissa baarissa, joka on sisustettu sinisellä nahalla ja valaistu kultaisin lamput, jossa monet vieraat puhuvat venäjää ja French 75 maksaa kaksikymmentä puntaa. Cocktailin jälkeen hän käveli Social Eating Houseen, paikkaan, josta oli kuullut paljon mutta jossa ei ollut koskaan käynyt. Himmennetyt lamput ja teollinen sisustus tekivät vilkkaan ravintolan tunnelmasta salamyhkäisen. Ja ruokalista sai hänet yltiöonnelliseksi. Hän söi friteerattua kesäkurpitsaa, tryffelillä maustettua mac and cheeseä ja mehukkainta lammasta aikoihin. Ruokalistan toisella puolella luki raaka-aineiden alkuperä. Kent, Lancashire, Skotlanti, Brighton. Siellä oli jopa Cornwallista tuotua merilevää.

Sinä iltana Zacke kävi nukkumaan vatsa täynnä luksusruokaa. Paikallisesti viljeltyä, luomutuotettua ja harkittua luksusruokaa. Silti jotakin puuttui. Hän ajattelee sitä nytkin, istuessaan pienessä persoonallisesti sisustetussa kapakassa Padstow'ssa. Pöydän toisella puolella seisova tyhjä tuoli tuntuu tavallistakin tyhjemmältä, kun hän siemailee itselleen viiniä.

Yksin matkustaminen ei ole oikeastaan koskaan ollut Zackelle mikään ongelma. Hän on päin vastoin ollut iloinen päästessään yksin joillekin ruokamatkoilleen. Mahdollisuudesta nauttia omasta seurastaan. Hän on ainoa lapsi, eikä hänellä ole milloinkaan ollut hankaluuksia keksiä itselleen tekemistä.

Nyt Zacke tekisi kuitenkin mitä vain, jos saisi rakkaansa istumaan vastakkaiselle tuolille. Jonathanin. Mutta Zacke tietää, että saa syyttää tilanteesta vain itseään. On hänen oma syynsä, että hän istuu täällä yksikseen. Ruoka tuodaan pöytään, ja hän yrittää nauttia siitä parhaansa mukaan. Hän juo viinilasinsa tyhjäksi ja antaa tarjoilijalle kaksikymmentä puntaa tippiä ennen kuin lopulta lähtee ravintolasta. Matkalla satamaan Zacke huomaa SPAR-kaupan. Hän harkitsee hetken, laskee painon toiselle jalalleen. Jonathan inhoaa, kun Zacke polttaa. Mutta toisaalta Jonathan ei ole täällä. Jostakin sitä lohtua on haettava. Zacke menee liikkeeseen ja ostaa paketin vihreää Marlboroa pulskalta naismyyjältä, jolla on ystävälliset silmät. Hän kävelee satamaan, istahtaa lokinulosteiden kuorruttamalle penkille ja sytyttää tupakan.

Vetää savua keuhkoihin ja puhalttaa sen ulos merelle. Humalainen teiniporukka nauraa kompuroidessaan mukulakivillä vähän matkan päässä. Vanha pariskunta on ulkoiluttamassa cockerspanieliaan. Zacke ottaa vielä yhden henkoset ja kaivaa esiin puhelimensa.

Pitää tovin peukaloaan ilmassa yhteystietojen yllä.

Ja tekee päätöksen.

Cilla

Olen juuri menossa hakemaan lisää Häagen-Dazs-jäätelöä, kun puhelimeni alkaa väristä sohvapöydällä. Adam haukottelee ja vilkaisee värisevää kapistusta.

– Kuka sulle tähän aikaan soittaa?

Nostan puhelimen ja hymyilen itsokseni nähdessäni numeron.

– Pakko vastata.

Otan kulhon ja puhelimen mukaan ja vastaan keittiöön päästyäni.

– Kuuma linja, Cilla puhelimessa.

Zacke naurahtaa linjan toisessa päässä.

– Et voi kuvitellakaan, miten hyvältä tuntuu kuulla sun ääni.

Lasken lasikulhon tiskipöydälle ja näen kasvojeni heijastuvan keittiön ikkunasta, josta on näkymä sisäpihalle. Kaikki Adamin asunnossa henkii Vasastania. Modernit keittiön kaapit, valkoiseksi maalatut huonekalut ja... sisäpiha. Eihän siinä tietenkään mitään vikaa ole. Mutta joka ikisessä asunnossa, jossa olen Vasastanissa käynyt, on ollut sisäpiha. Söderillä se ei ole yhtä tavallista. Tai ehkä onkin, mutta minun talossani ei sellaista ole.

Pidän Södermalmista. Ei, unohda. Minä *rakastan* Södermalmia. Söder on kotini, ja Brännkyrkagatanilla sijaitseva kulahtanut asuntoni kylpyhuoneessa olevine muovimattoineen, 60-luvun keittiöineen ja hilseilevine ikkunankarmeineen on niin kaukana trendikkästä Vasastanista kuin vain voi. Ja silti olen viettänyt kuluneen viikon täällä, Adamin asunnossa Sankt Eriksplanin lähistöllä. En ole edes käynyt kotona hakemassa uusia vaatteita. Ainoastaan kuljeskellut Adamin paidoissa päivät pitkät, niin kuin jonkin romanttisen komedian tyttö.

Katsokaa – olen niin rento ja upea poikaystäväni valtavassa paidassa! Käyskentelen kauniissa asunnossani ja avaan parvekkeen ovet, aurinko paistaa sisään ja hiukseni näyttävät vastapestyiltä, ja kun hymyilen kameralle valkoiset hampaani häikäisevät linssiä niin pabasti että siihen on pakko laittaa jonkinlainen suojus.

Ei. Ei se tuollaista ole ollut. Adam on melkeinpä anorektinen (tai niin yritän itselleni uskotella) joten hänen upeat poikaystäväpaitansa ovat minulle liian pieniä, ja viime viikonlopun jälkeen kaksi nappia on irronnut protestiksi. Mutta en ole yksinkertaisesti jaksanut mennä käymään kotona Söderillä. Koska hänhän on täällä. Ihana Adam. Hän on täällä joka ilta, harmaalla vasastanmaisen pehmoisella sohvallaan.

– No jopas, sanon Zackelle puhelimessa. – Ethän sä ole ollut Englannissa kuin pari päivää.

– Joo, tiedetään. Aika naurettavaa, mutta... halusin vaan kuulla sun äänen.

– Totta kai. Kiva kun soitit. Kävitkö tänään jollain hurmaavalla viinitilalla?

– Mm. Täällä Cornwallissa. Olen juonut brittiläistä roseeviiniä.

– Brittiläistä roseeta. Vau. Maailma ei lakkaa hämmästyttämästä.

– Sanopa muuta.

Kuulen, kun hän vetää nopeasti henkeä. Kuulostaa melkein siltä, että hän...

– Zacke, poltatko sä?

– Kyllä vain.

– Pelleiletkö?

– En.

Naurahdan.

– Mitähän...

Samassa puraisen huultani. Tajuan, mitä olin sanomaisillani. *Mitähän Jonathan sanoisi.* Jonathan. Aihe, joka on taatusti juuri nyt *off limits*.

– Mitähän sun äiti sanoisi?

Zacke hekottaa puhelimen toisessa päässä. Mietin, ymmärsikö hän kenen nimen olin alun perin sanomassa. Jonathan ei voi sietää Zacken tupakointia, vaikka hän polttaakin vain silloin tällöin viettäessään iltaa. Onneksi Zacken äitikään ei pidä siitä että hänen poikansa tupakoi.

– Ei mitään kivaa, Zacke vastaa. – Mutta epätoivoisina aikoina vaaditaan epätoivoisia... ratkaisuja. Oli pakko antaa itselle lupa yhteen tupakkaan.

– Ilman muuta. Olen tukenasi, kamu.

– Kiitti.

Puhelimessa on tovin hiljaista. Avaan sillä välin pakastimen, otan esiin Häagen-Dazs-pakkauksen ja kauhaisen siitä itseleni kaksi uutta suklaakinuskijäätelöpalloa. Laitettuani paketin takaisin pakastimeen nuolaisen kauhan puhtaaksi ennen kuin lasken sen tiskialtaaseen. Häagen-Dazs-paketti maksaa lähes seitsemänkymmentä kruunua Adamin lähikaupassa. Pisaraakaan ei saa mennä hukkaan.

– Zacke, sanon sitten ja rikon hiljaisuuden. – Tarjous on edelleen voimassa. Olet tervetullut asumaan mun luokse muutamaksi viikoksi. Kämppähan on joka tapauksessa tyhjiään useimpina iltoina.

– Tiedän. Kiitos. Se merkitsee tosi paljon. Mutta en voi paeta tältä.

– Et voikaan.

Juuri niin hän on silti tehnyt, ajattelen itsekseni. Hän on paennut Ruotsista. Paennut ongelmiaan. Koska sellainen Zacke on. Rakastan häntä, mutta hänellä on toisinaan tapana paeta asioilta. Valitettavasti.

– Milloin palaat kotiin? kysyn.

– Huomenna.

– Haluatko nähdä huomenna? Tulla mun luokse syömään? Jälleen sisäänhengitys.

– Kuulostaa tosi hyvältä.

– Mahtavaa. Käykö seitsemältä? Ehditkö siihen mennessä lentokentältä?

– Täydellistä.

Kehotan häntä soittamaan, mikäli hänen täytyy päästä juttelemaan, ja sanon että hän saa polttaa enää enintään yhden tupakan. Kun olemme suukottaneet puhelimessa hyvästit, laitan luurin pois ja palaan Adamin luo jäätelökulhoa kantaen.

Huomaan heti olohuoneeseen saapuessani, että jokin on muuttunut. Jähmetyn kesken askeleen.

Jokin ei ole nyt kohdallaan. Vaan mikä? Katseeni vaeltaa suljettuihin parvekkeen oviin ja pimeään huhtikuiseen iltaan. Kattossa riippuvaan tyylikkääseen 60-luvun lamppuun, joka valaisee himmeästi kalanruotoparkettia. Olen ollut viime vuoden aikana osallisena melko monessa dramaattisessa jutussa. Inhottavassa

jutussa. Mystereissä. Murhissa. Mutta siinä, mitä tässä huoneessa on tapahtunut sen jälkeen kun täältä äsken poistuin, ei ole mitään vaarallista. Katson Adamia. Hymy valaisee hänen kasvonsa.

Sitten näen, mitä hän on asettanut sohvapöydälle. Esineen, joka välkehtii kynttilän loisteessa.

Avain.

– Mikäs tuo on?

Adam vain hymyilee. Sysää avaimen lähemmäs minua.

Toistan kysymyksen.

– Mikäs tuo on?

– Heroiiniippiikki. Jaetaanko?

Astun lähemmäs sohvapöytää, noukin avaimen ja katson sitä.

– Se on avain, Cilla.

– Jahas.

– Ja mihin luulet, että se sopii?

Nielaisen.

– Salaiseen päiväkirjaan? Joka on jäänyt isoäidiltäsi ensimmäisestä maailmansodasta?

– Ensimmäisestä maailmansodasta? Miten vanhana sä mua oikein pidät?

Nauran ja istun sohvalle hänen viereensä. Tuolle harmaalle, pehmeälle, täydelliselle sohvalle.

– Onko se avain... tähän asuntoon?

Adam nyökkää.

– Siis... mitä ihmettä? Saanko nyt tulla tänne aina luvan kanssa? Oletko ihan varma? Eikö sua ala kaduttaa?

– Enpä usko. Olet ollut täällä koko viikon. Kai sä tiedät, ettet ole koskaan ennen ollut täällä niin pitkään?

Puren huultani ja katson jälleen avainta. Kääntelen ja vääntelen sitä kädessäni.

– En ole tullut ajatelleeksi asiaa. Tämä on tuntunut niin... luonnolliselta.

Adam hymyilee taas. Pujottaa kätensä aina yhtä pehmeiden tummanruskeiden hiustensa läpi. Hiusten, jotka ovat syntyjään balsamoidut. Siis ei muumio-balsamoidut vaan Andie MacDowell L'Oréal-mainoksessa tyyliin balsamoidut. Silitän hänen poskeaan. En ole uskoa, että minä, Cilla Storm, olen aikuisessa, vakavassa parisuhteessa Tukholman kuumimman poliisin kanssa. Tapasimme kymmenen kuukautta sitten Tukholman saaristossa Bullholmenin saarella, josta olin hankkinut pienen siirtolapuutarhamökin ja jossa olen ehtinyt kokea vaikka minkälaisia hirveitä tapahtumia kuluneen vuoden aikana. Ja nyt istun tässä, hänen asuntonsa avain kädessäni.

Adamin mittapuulla tämä vastaa sitä, että hän olisi hakenut minulle palan kuuta taivaalta.

Suutelen hänen pehmeitä huuliaan.

– Tulet vielä katumaan tätä, Adam Ångström.

– Elämässä täytyy ottaa vähän riskejä, hän sanoo hymyssä suin ja vastaa suudelmaan.

”Jännittävä ja tunnelmallinen KIRJA Täynnä YLLÄTYKSIÄ, EN VOINUT LASKEA TÄTÄ KÄDESTÄNI.”

– BOKMYSAN-BLOGI

Rikostoimittaja Cilla Storm etsii uutta juttua ja kiinnostuu 1960-luvulla surmatun nuoren opiskelijan tapauksesta. Murha nimittäin tapahtui Bullholmenilla, samalla saarella, jolla Cillan rakas siirtolapuutarhamökki sijaitsee.

Bullholmenin toisella puolella ruokavaikuttaja Julia nauttii saariston keväästä ja viimeistelee kirjaansa. Huolestuttavat tapahtumat kuitenkin seuraavat hänen kannoillaan, eikä kaikki ole niin kuin pitää.

Kirkkaan kevätauringon valaistessa menneisyyden vääryydet sekä Cilla että Julia saavat huomata, että petos viiltää kipeimmin, kun syyllinen kuuluu lähipiiriin.

Lue myös

CHRISTOFFER HOLST on kirjailija, kustantaja ja sommelier. Erityisen lähellä Holstin sydäntä on hyvänmielenkirjallisuus, ja hänen Cilla Storm -sarjansa on valloittanut Ruotsissa lukijoiden sydämet. *Kevätuulia ja petoksenvihreää* päättää Holstin vuodenaikakvartetin.

9 789510 502938

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50293-8